

da produktet blev bragt i omsætning. Ansvar efter lovforslaget kan ikke gøres gældende efter fristens udløb, og fristen kan ikke udvides f.eks. på grund af undskyldende uvidenhed om skaden, defekten eller den ansvarliges navn og opholdssted. Derimod kan 10 års fristen i overensstemmelse med stk. 3 afbrydes, hvis skadelidte inden fristens udløb anlægger sag mod vedkommende producent eller opnår dennes anerkendelse af erstatningspligten. Reglen finder ikke anvendelse, såfremt skadelidte påstår sig tillagt erstatning i medfør af dansk rets almindelige erstatningsregel – culpareglen. Der henvises herom til bemærkningerne nedenfor til § 11.

Baggrunden for 10 års fristen er bl.a., at produkter i tidens løb er udsat for slid og ælde. Det bliver derfor stadig vanskeligere for den ansvarlige at bevise, at den skadevoldende defekt allerede fandtes, da produktet forlod producentens rådighed, eller om den er opstået senere f.eks. på grund af slitage.

10 års fristen regnes fra den dag, da producenten bragte det skadevoldende produkt i omsætning. Der henvises til bemærkningerne til § 7, stk. 1, nr. 1, vedrørende spørgsmålet om, hvornår et produkt er bragt i omsætning. I de situationer, hvor skaden opstår som følge af længere tids brug af produkter af samme art f.eks. et medicinsk præparat, vil det efter justitsministeriets opfattelse formentlig være tilstrækkeligt, at det sidste produkt, som skadelidte har købt, er bragt i omsætning inden for 10 års fristen.

Til stk. 3

Efter denne bestemmelse afbrydes såvel 3 års fristen som 10 års fristen i relation til vedkommende producent ved den pågældendes anerkendelse af erstatningspligten eller ved foretagelse af retslige skridt. Der er ikke knyttet formkrav til selve anerkendelsen, der således både kan være skriftlig og mundtlig. Ved retslige skridt tænkes først og fremmest på sagsanlæg, dvs. indlevering af stævning til berømmelse.

Reglen svarer til bestemmelsen i 1908-lovens § 2, stk. 1, 2. pkt., og den praksis, der har udviklet sig omkring denne bestemmelse, vil således finde tilsvarende anvendelse på erstatningskrav i medfør af lovforslaget.

Til § 11

Bestemmelsen opfylder direktivets art. 13, 1. led.

Som det fremgår af bemærkningerne til § 1 omfatter loven skade på person og privat benyttede ting forårsaget af et defekt produkt. Uden for loven falder skader på erhvervsmæssigt benyttede ting – de såkaldte erhvervstingsskader. Ansvarsgrundlaget er fastlagt i § 6, hvorefter producenten er objektivt ansvarlig for produktskader.

I medfør af artikel 13 griber direktivet ikke i øvrigt ind i de retsregler, som regulerer ansvaret for produktskader i de enkelte lande.

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger punkt 2.1., hviler ansvaret for produktskader efter gældende ret fortrinsvis på dansk rets almindelige erstatningsretlige regel – culpareglen.

På denne baggrund er det i § 11 præciseret, at en række af lovens bestemmelser (§ 7, § 8, og § 10, stk. 2, ikke gælder, hvis producenten er ansvarlig for en produktskade efter en culpabedømmelse.

Producenten vil således uanset bestemmelsen i § 7 kunne ifalde et ansvar på grundlag af culpa i forbindelse med produktionen, opbevaringen m.v. Bestemmelsen indebærer f.eks., at producenten bliver ansvarlig, hvis produktet volder skade, før det er bragt i omsætning, fordi producenten har handlet culpøst eller forsægtigt. Endvidere vil en producent af ikke-erhvervsmæssigt fremstillede eller indsamlede produkter kunne blive ansvarlig efter en culparegel. Den pågældende er i medfør af § 7, stk. 1, litra 2, ikke objektivt ansvarlig for en produktskade. Der henvises endvidere til bemærkningerne til § 7, hvor betydningen af culpaansvaret ved siden af det objektive ansvar er berørt i forskellige situationer.

Skyldes skaden, at producenten har handlet culpøst eller forsægtigt, skal der ikke fradrages et beløb på 500 ECU svarende til ca. 4.000 kr. i beregningen af den samlede erstatning for forbruger-tingsskade.

Efter lovforslagets § 10 ophører producentens ansvar senest 10 år efter, at det skadevoldende produkt er bragt i omsætning. Som anført ovenfor under bemærkningerne til § 10, stk. 2, har man ikke i dansk ret en tilsvarende regel om præklusion af ansvaret. Reglen i lovforslagets § 11 medfører, at i det tilfælde, hvor producentens ansvar er bortfaldet i medfør af § 10, stk. 2, vil skadelidte dog kunne gøre sit krav gældende under forudsætning af, at producenten er ansvarlig efter culpareglen.

Justitsministeriet har ikke fundet, at der var tilstrækkeligt grundlag for at medtage § 10, stk. 1 under de opregnede bestemmelser i § 11, idet 3 års fristen må antages at give skadelidte den fornødne